

NEGENTIEN MINUTEN

Van dezelfde auteur verschenen bij The House of Books:

De andere zoon
De bekering
Het verdwenen meisje
De kleine getuige
De tweede dochter

Jodi Picoult

NEGENTIEN
MINUTEN

the house of books

Eerste druk, maart 2008
Zevende druk, juli 2011

Oorspronkelijke titel

Nineteen Minutes

Uitgave

Atria Books, New York

Copyright © 2007 by Jodi Picoult

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2008 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Joke Meijer

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagfoto

Getty Images/JFB

Foto auteur

Gaspar Tringale

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3001 4

D/2011/8899/68

NUR 302

Dankwoord

Allereerst wil ik de man bedanken die naar mijn huis kwam om me in mijn eigen achtertuin met een handvuurwapen op een houtstapel te leren schieten: hoofdinspecteur Frank Moran. Dank ook aan zijn collega, inspecteur Michael Evans, voor gedetailleerde informatie over vuurwapens, en aan politiechef Nick Giaccone voor het beantwoorden van mijn talloze e-mails over alles wat met de politie te maken heeft. Rechercheur Claire Demarais, koningin van de forensische techniek, verdient lof omdat ze Patrick door een plaats delict van enorme omvang heeft geleid. Ik prijs me gelukkig met vele vrienden en familieleden die toevallig ook expert zijn op hun gebied: Jane Picoult, dr. David Toub, Wyatt Fox, Chris Keating, Suzanne Serat, Conrad Farnham, Chris en Karen van Leer. Dank aan Guenther Frankenstein voor de genereuze bijdrage van zijn familie aan de uitbreiding van de Howe Library in Hanover, en voor het gebruik van zijn prachtige naam. Glen Libby heeft geduldig mijn vragen beantwoord over het leven in de Grafton County Jail, en Ray Fleeer, de ondersheriff van het Jefferson County Sheriff's Office, heeft me voorzien van materiaal en informatie over de schietpartij op de school in Columbine. Dank aan David Plant en Jake van Leer voor de écht slechte wiskunde-grap; aan Dough Irwin, die me heeft lesgegeven in de economie van het geluk; aan Kyle van Leer en Axel Hansen voor de premisse achter *Verschrikkertje*; aan Luke Hansen voor het C++-programma, en aan Ellen Irwin voor de grafiek over populariteit. Dankbaarheid ben ik zoals altijd verschuldigd aan het team van Atria Books: Carolyn Reidy, David Brown, Alyson Mazzarelli, Christine DuPlessis, Gary Urda, Jeanne Lee, Lisa Keim, Sarah

Branham, en de onvermoeibare Jodi Lipper. Judith Curr zeg ik dank voor haar niet aflatende aanmoedigen en loftuitingen. Camille McDuffie dank ik omdat ze zoveel aan mijn naamsbekendheid heeft bijgedragen. Op Laura Gross hef ik een glas Highland-whisky omdat ik me deze business zonder haar niet kan voorstellen. Speciale dank ook aan rechter Jennifer Sargent, zonder wie het personage Alex nooit had kunnen bestaan. En tegen Jennifer Sternick, mijn eigen persoonlijke openbare aanklager, wil ik zeggen: je bent een van de intelligentste vrouwen die ik ken, en het is zo plezierig om met je te werken (lange leve King Wah), dat het je eigen schuld is dat ik steeds weer een beroep op je doe. Zoals altijd wil ik ook mijn gezin bedanken – Kyle, Jake en Sammy – door wie ik altijd weer besef wat werkelijk belangrijk is in het leven; en Tim, mijn echtgenoot, door wie ik de gelukkigste vrouw ter wereld ben. Ten slotte wil ik diegenen bedanken die het hart en de ziel van dit boek hebben gevormd: de overlevenden van werkelijk plaatsgevonden schietpartijen op Amerikaanse scholen, en degenen die me hebben geholpen bij de emotionele nasleep: Betsy Bicknase, Denna O’Connell, Linda Liebl, en de heel bijzondere Kevin Braun. Dank voor jullie moed om herinneringen op te halen en de mij verleende gunst om die te gebruiken.

En tegen al die kinderen die een beetje anders zijn, een beetje bang, een beetje buitengesloten, wil ik zeggen: dit boek is voor jullie.

*Opgedragen aan Emily Bestler,
de beste en energiekste redacteur die
een vrouw zich wensen kan.
Zij zorgt er altijd weer voor dat ik
mijn beste beentje voorzet.
Dank voor je scherpe blik, voor je aanmoediging,
en vooral voor je vriendschap.*

DEEL EEN

*Als we niet afwijken van de weg die voor ons ligt,
komen we uit bij onze bestemming.*

– Chinees spreekwoord

Tegen de tijd dat je dit leest, hoop ik dood te zijn.

Je kunt iets wat gebeurd is niet ongedaan maken; je kunt eenmaal uitgesproken woorden niet terugnemen. Je zult aan me denken en wensen dat je me had kunnen ompraten. Je zult proberen te bedenken wat je het beste had kunnen zeggen of doen. Ik kan zeggen: trek het je niet aan, je kunt er niets aan doen, maar dat zou een leugen zijn. We weten allebei dat ik hier niet in mijn eentje toe ben gekomen.

Je zult huilen op mijn begrafenis. Je zult zeggen dat het zo niet had hoeven gaan. Je zult doen wat iedereen van je verwacht. Maar zul je me missen?

Belangrijker is: zal ik jou missen?

Wil een van ons beiden werkelijk het antwoord op die vraag weten?

6 maart 2007

In negentien minuten kun je de voortuin maaien, je haar verven, of een derde deel van een ijshockeywedstrijd bekijken. In negentien minuten kun je scones bakken, bij de tandarts een kies laten vullen, of de was opvouwen voor een familie van vijf.

De Tennessee Titans waren binnen negentien minuten door hun toegangskaarten voor de play-offs heen. Negentien minuten is de duur van een tv-comedy zonder reclame. Het is de rijafstand van de grens van Vermont naar het stadje Sterling in New Hampshire.

In negentien minuten kun je een pizza bestellen en bezorgd krijgen. Je kunt een kind een verhaal vertellen of je auto laten doorsmeren. Je kunt een wandeling van anderhalve kilometer maken. Je kunt een zoom in een kledingstuk naaien.

In negentien minuten kun je de wereld tot stilstand brengen en ervan af springen.

In negentien minuten kun je vergelding krijgen.

Zoals gewoonlijk dreigde Alex Cormier te laat te komen. Het duurde tweeëndertig minuten om van haar huis in Sterling naar het gerechtshof in Grafton County te rijden, en dan alleen als ze het tempo erin kon houden. Ze haastte zich op kousenvoeten naar beneden, met in haar handen haar hoge hakken en de dossiers die ze voor het weekend mee naar huis had genomen. Ze draaide haar dikke koperkleurige haar in een knot en zette hem met haarspelden vast, waardoor ze veranderde in de vrouw die ze zijn moest voordat ze haar huis verliet.

Alex was nu vierendertig dagen rechter bij een gerechtshof.

Nadat ze zich de afgelopen vijf jaar als rechter van een districtsrechtbank had bewezen, dacht ze dat deze benoeming weinig problemen zou geven. Maar op haar veertigste was ze nog altijd de jongste rechter van de staat en moest ze nog steeds vechten om haar naam als rechtvaardig magistraat bevestigd te krijgen. Het feit dat ze strafpleiter was geweest, achtervolgde haar tot in de rechtszaal, want openbare aanklagers gingen ervan uit dat ze aan de kant van de verdediging stond. Toen Alex jaren geleden naar het rechtersambt solliciteerde, werd dat ingegeven door haar oprechte wens dat iedereen in dit rechtssysteem onschuldig was totdat het tegendeel was bewezen. Ze had alleen niet kunnen vermoeden dat haar, als rechter, niet hetzelfde voordeel van de twijfel werd gegund.

De geur van vers gezette koffie lokte Alex naar de keuken. Haar dochter zat met een dampende beker boven een leerboek gebogen. Josie zag er moe uit. Haar blauwe ogen waren rood-omrand en haar kastanjebruine haar was in een klitterige paardenstaart gebonden. ‘Zeg dat je niet de hele nacht bent opgebleven,’ zei Alex.

Josie keek niet eens op. ‘Ik ben niet de hele nacht opgebleven.’

Alex schonk een kop koffie voor zichzelf in en ging in de stoel tegenover haar dochter zitten. ‘Echt niet?’

‘Je vroeg me iets te zeggen,’ zei Josie. ‘Je hebt me niet naar de waarheid gevraagd.’

Alex fronste. ‘Je moet geen koffie drinken.’

‘En jij moet geen sigaretten roken.’

Alex voelde het bloed naar haar wangen stijgen. ‘Dat doe ik niet...’

‘Mam,’ zuchtte Josie, ‘ook als je het badkamerraam openzet, ruik ik het aan de handdoeken.’ Ze keek op alsof ze Alex uitdaagde over haar andere slechte gewoontes te beginnen.

Alex zelf had verder geen slechte gewoontes. Daar had ze eenvoudig de tijd niet voor. Ze had graag uit volle overtuiging beweerd dat Josie die evenmin bezat, een conclusie die ieder ander trok die met Josie kennismakte: een aantrekkelijke, populaire,

slimme leerling die beter dan haar meeste leeftijdgenoten wist wat de consequenties waren als je van het rechte pad afweek. Een meisje voor wie een grote toekomst was weggelegd. Een jonge vrouw die precies was geworden wat Alex van haar dochter had gehoopt.

Ooit was Josie er trots op geweest dat ze een rechter als moeder had. Alex kon zich herinneren dat Josie over haar opschepte tegen loketbedienden bij de bank, tegen vakkenvullers in de supermarkt en tegen stewardessen in het vliegtuig. Ze wilde alles weten over Alex' rechtszaken en beslissingen. Dat was allemaal anders geworden toen Josie drie jaar geleden naar de middelbare school ging en de communicatiesluis tussen hen langzaam dichtslabde, al had Alex niet het idee dat Josie meer verborg dan andere tieners.

'Wat staat er vandaag op de agenda?' vroeg Alex.

'Proefwerk. En bij jou?'

'Tenlasteleggingen.' Alex wierp over tafel een blik op Josies schoolboek. 'Scheikunde?'

'Katalysators.' Josie wreef over haar slapen. 'Stoffen die een reactie versnellen zonder dat ze er zelf door veranderen. Als je bijvoorbeeld koolmonoxidegas en waterstofgas mengt met zinken chroomoxide, dan... Wat is er?'

'Ik moet er ineens aan denken hoe slecht ik daar op school in was. Heb je ontbeten?'

'Met koffie.'

'Koffie telt niet.'

'Wel als jij haast hebt,' merkte Josie op.

Alex overwoog haar opties. Of ze kwam vijf minuten te laat, of ze kreeg opnieuw een strafpunt op het scorebord van goed ouderschap. *Moest een meisje van zeventien 's ochtends niet voor zichzelf kunnen zorgen?* Ze deed de koelkast open en haalde er eieren, melk en bacon uit. 'Ik heb ooit een vrouw gedwongen laten opnemen omdat ze dacht dat ze chef-kok was. Haar man had haar aangegeven toen ze een pond spek in de blender deed en hem met een keukenmes achterna joeg.'

Josie keek op. 'Echt waar?'

‘Geloof me, dit soort dingen verzin je niet.’ Alex brak een ei boven de koekenpan. ‘Toen ik haar vroeg waarom ze een pond spek in de blender deed, keek ze me aan en zei dat zij en ik er kennelijk verschillende kookmethodes op nahielden.’

Josie stond op om leunend tegen het aanrecht naar haar moeders bezigheden te kijken. Huishoudelijke zaken waren niet Alex’ sterke kant – ze kon geen vlees braden, maar ze had het telefoonnummer van elke pizzatent of afhaalchinees in Sterling die gratis kwam bezorgen. ‘Relax,’ zei Alex droogjes. ‘Ik kan dit heus wel af zonder de boel in de fik te steken.’

Maar Josie nam de pan van haar over en legde er de plakjes bacon naast elkaar in als soldaatjes in het gelid. ‘Waarom draag je dit soort kleren eigenlijk?’ vroeg ze.

Alex keek fronsend omlaag naar haar bloes, rok en hoge hakken. ‘Hoezo? Is het te Margaret Thatcher-achtig?’

‘Nee, ik bedoel... Vanwaar al die moeite? Niemand weet wat je onder je toga aanhebt. Het had net zo goed een pyjama kunnen zijn. Of die oude trui met gaten in de ellebogen uit je studententijd.’

‘Of mensen het nu zien of niet, er wordt van me verwacht dat ik verzorgd gekleed ga... Conservatief, zo je wilt.’

Josies gezicht betrok en ze concentreerde zich op het fornuis alsof haar moeder het verkeerde antwoord had gegeven. Alex keek naar haar dochter, naar de afgebeten vingernagels, de sproet achter haar oor, de slordige scheiding in haar haar. Maar wat ze zag, was de peuter die tegen zonsondergang bij de oppas uit het raam keek omdat ze wist dat Alex haar dan kwam halen. ‘Ik heb nooit een pyjama naar mijn werk aangehad,’ gaf Alex toe, ‘maar soms sluit ik de deur van mijn kantoor af en doe dan een dutje op de vloer.’

Langzaam verscheen er een verbaasde glimlach op Josies gezicht. Voor haar was haar moeders bekentenis alsof er ineens een vlinder op haar hand was neergestreken. Een zeldzaam moment waar je niet de aandacht op moest vestigen als je het wilde behouden. Maar er lagen nog heel wat kilometers, tenlasteleggin-

gen en rapporten voor de boeg, en tegen de tijd dat Josie de bacon op keukenpapier had gelegd om uit te lekken, was het ogenblik vervlogen.

‘Toch snap ik niet waarom ik wél moet ontbijten en jij niet,’ mopperde Josie.

‘Omdat je een bepaalde leeftijd moet hebben bereikt voordat je het recht krijgt je gezondheid te verpesten.’ Alex wees naar de roereieren in de pan. ‘Beloof je me dat je dat zult opeten?’

Josie keek haar even aan. ‘Beloofd.’

‘Dan ben ik nu weg.’

Alex pakte haar thermosbeker koffie op. Tegen de tijd dat ze haar auto uit de garage reed, was ze in gedachten al bij de beschikking die ze die middag moest schrijven; bij het aantal tenlasteleggingen die de griffier op haar rol had gezet; bij de verzoekschriften die tussen vrijdagmiddag en vanochtend op haar bureau waren beland. Ze verkeerde in een wereld die ver verwijderd was van thuis, waar op datzelfde moment haar dochter de roereieren vanuit de koekenpan in de afvalbak gooide zonder er ook maar van te hebben geproefd.

Soms zag Josie haar leven als een ruimte zonder deuren en ramen. Een luxeuze ruimte, dat wel – veel leerlingen van Sterling High zouden er heel wat voor overhebben om er binnen te komen – maar het was ook een ruimte waaruit je eigenlijk niet kon ontsnappen. Of Josie was iemand die ze niet wilde zijn, of ze was iemand die niemand wilde.

Ze hief haar gezicht naar de douchestralen. Ze had het water zo heet laten worden dat het rode striemen achterliet, haar de adem benam en de ramen erdoor besloegen. Ze telde tot tien en dook toen onder de stroom vandaan, waarna ze naakt en druipend voor de spiegel ging staan. Haar gezicht was rood en gezwollen, en haar haar plakte in dikke slierten aan haar schouders. Ze draaide zich opzij, inspecteerde haar platte buik en hield die een beetje in. Ze wist wat Matt zag als hij naar haar keek, wat ook Courtney en Maddie en Brady en Haley en Drew zagen

– ze wenste alleen dat zij het ook kon zien. Maar wanneer Josie in de spiegel keek, zag ze wat er onder de huid lag in plaats van wat erop was aangebracht.

Ze zag eruit en gedroeg zich zoals van haar werd verwacht. Ze droeg haar donkere lange haar los en sluijk; ze kleepte zich in Abercrombie & Fitch; ze luisterde naar Dashboard Confessional en Death Cab for Cutie. Ze vond het heerlijk dat de andere meisjes op school naar haar keken wanneer ze in de kantine Courtneys make-up leende. Ze vond het prettig dat de docenten al vanaf de eerste schooldag haar naam kenden. Ze genoot ervan als jongens haar aanstaarden wanneer ze door de hal liep met Matts arm om haar heen geslagen.

Maar ergens vroeg ze zich af wat er zou gebeuren als ze haar geheim bekendmaakte: dat het haar moeite kostte om 's ochtends op te staan en de glimlach van een ander op te zetten; dat ze nep was, een vervalsing die lachte om de juiste grappen, die de juiste roddels fluisterde en de juiste man had aangetrokken; een imitatie die bijna was vergeten hoe het voelde om echt te zijn... en die, als je diep in haar hart keek, er niet aan herinnerd wilde worden, omdat dat nog meer pijn deed.

Er was niemand om mee te praten. Zodra je twijfelde aan je recht om tot de elitekliek te behoren, dan hoorde je er niet thuis. En Matt... Tja, hij was gevallen voor de oppervlakkige Josie, net als de anderen. Als in sprookjes het masker afviel, hield de knappe prins hoe dan ook nog steeds van het meisje, en alleen daardoor zou ze in een prinses veranderen. Maar op school werkte dat niet. Zij was een prinses omdat ze met Matt ging. En volgens een vreemd soort logica ging Matt met haar omdat ze een prinses van Sterling High was.

Haar moeder kon ze evenmin in vertrouwen nemen. *Ik ben nu eenmaal rechter, ook buiten het gerechtshuis*, zei ze altijd. Daarom dronk Alex Cormier in het openbaar nooit meer dan één glas wijn. Daarom schreeuwde of huilde ze nooit. Een probleem was altijd op te lossen, zolang je je er maar volledig voor inzette. Je moest het uiterste van jezelf vergen. Punt. Veel prestaties waar

haar moeder trots op was – Josies cijfers, haar uiterlijk, haar acceptatie in de ‘juiste’ kringen – waren niet bereikt omdat Josie het zelf wilde, maar omdat ze bang was niet perfect te zijn.

Ze wikkelde een handdoek om zich heen en liep naar haar slaapkamer. Ze trok een spijkerbroek en een laag uitgesneden T-shirt uit haar kast. Ze keek naar de wekker. Ze moest opschieten als ze niet te laat wilde komen.

Toch aarzelde ze even voordat ze haar kamer verliet. Ze ging op bed zitten en tastte onder het nachtkastje naar het plastic zakje dat ze aan het houtwerk had bevestigd. Er zaten Ambientpillen in. Die had ze een voor een van haar moeders voorraad tegen slapeloosheid gepikt en het had haar bijna zes maanden gekost om er vijftien te bemachtigen zonder dat haar moeder er iets van merkte. Ze veronderstelde dat het beoogde effect bereikt kon worden door ze weg te spoelen met een groot glas wodka. Niet dat ze van tevoren een tijdstip had bepaald waarop ze zich van het leven zou beroven, zoals volgende week dinsdag bijvoorbeeld, of wanneer het begon te dooien. Het was meer een noodplan voor wanneer de waarheid aan het licht kwam en niemand haar meer wilde. Dan wilde Josie zichzelf ook niet meer.

Ze bevestigde het zakje weer onder het nachtkastje en ging naar beneden. Toen ze de keuken inliep om haar rugtas te pakken, lag haar scheikundeboek nog steeds op tafel, maar nu met een langstelige roos tussen de opengeslagen bladzijden.

Matt stond in de hoek tegen de koelkast geleund. Hij moest via de open garagedeur zijn binnengekomen. Zoals altijd riep zijn aanblik de seizoenen in haar op. Zijn haar had alle kleuren van de herfst, zijn ogen waren even helderblauw als een zonnige hemel in de winter, en zijn glimlach was zo stralend als de zon in de zomer. Hij had een honkbalpet achterstevoren op zijn hoofd en droeg een Sterling-ijshockeyshirt over een sweatshirt dat Josie eens had gepikt en een hele maand in haar ondergoedla had verstopt zodat ze zijn geur kon inademen wanneer ze er behoefte aan had.

‘Ben je nog boos?’ vroeg hij.

Josie aarzelde. ‘Jij was boos, niet ik.’

Matt liep op haar toe en sloeg zijn armen om haar middel. ‘Je weet best dat ik er niets aan kan doen.’

Josie smolt toen het kuiltje in zijn rechterwang verscheen. ‘Het is niet zo dat ik je niet wilde zien. Ik moest écht huiswerk maken.’

Matt streek het haar uit haar gezicht en kuste haar. Juist daarom had ze gisteren gezegd dat hij die avond niet langs moest komen. Wanneer ze bij hem was, had ze het gevoel dat ze in lucht opging, dat ze verdampte wanneer hij haar aanraakte.

Hij smaakte naar ahornstroop, naar verontschuldigen. ‘Het is allemaal jouw schuld,’ zei hij. ‘Ik zou me nooit zo idioot hebben gedragen als ik niet zo veel van je hield.’

Op dat moment dacht Josie niet meer aan de pillen die ze in haar kamer had verstoppt. Ze wist niet meer dat ze onder de douche had gehuild. Ze herinnerde zich niets meer, behalve hoe het voelde om bemind te worden. *Ik ben gelukkig*, zei ze bij zichzelf, en het woord ontrolde zich als een zilveren lint in haar geest. *Gelukkig, gelukkig, gelukkig*.

Patrick Ducharme, de enige rechercheur van het politiekorps in Sterling, zat op een bank achter in de kleedkamer te luisteren naar het patrouilleteam van die ochtend dat een nieuweling met het begin van een buikje stond te pesten. ‘Hé, Fisher,’ zei Eddie Odenkirk, ‘wie is er nu eigenlijk zwanger, jij of je vrouw?’

Toen de anderen begonnen te lachen, kreeg Patrick met de jongen te doen. ‘Het is nog vroeg, Eddie,’ zei hij. ‘Kun je op z’n minst even wachten tot we allemaal koffie hebben gehad?’

‘Tuurlijk, inspecteur,’ zei Eddie lachend, ‘als Fisher niet alle donuts al naar binnen had gewerkt en... Krijg nou wat!’

Patrick volgde Eddies blik naar zijn eigen voeten. Hij had zich niet zoals gewoonlijk tegelijk met de anderen verkleed, maar in plaats van naar het bureau te rijden, was hij er die ochtend naartoe gejojgd om het teveel aan lekker eten in het weekend er weer af te trainen. Hij had de zaterdag en de zondag in Maine doorgebracht met het meisje dat zijn hart had veroverd – zijn vijftienjarige peetdochter Tara Frost. Haar moeder, Nina, was

van oudsher Patricks beste vriendin, en ook zijn enige grote liefde waar hij wel nooit overheen zou komen, al scheen ze heel goed zonder hem te kunnen. Dat hele weekend had Patrick opzettelijk honderden spelletjes Candy Land verloren, had hij Tara talloze keren laten paardrijden op zijn rug, had hij haar zijn haar laten knippen, en – kardinale fout – hij had Tara toegestaan zijn teennagels roze te lakken en was vergeten de lak weer weg te halen.

Hij keek even naar zijn voeten en kromde zijn tenen. ‘De meiden vinden het prachtig,’ mompelde hij, terwijl de zeven mannen in de kleedkamer hun gegriemel maar net wisten te bedwingen tegenover de man die in feite hun meerdere was. Patrick trok snel zijn uniformsokken en loafers aan en liep haastig naar buiten met zijn das nog in de hand. Hij telde de seconden af. *Een, twee, drie*. Direct daarna hoorde hij het gelach in de kleedkamer losbarsten dat hem door de gang achtervolgde.

In zijn kantoor deed Patrick de deur dicht en keek in het spiegelkje aan de achtermuur. Zijn zwarte haar was nog nat van de douche en zijn gezicht nog rood van het joggen. Hij strikte zijn das, trok de knoop recht en ging aan zijn bureau zitten.

Er waren tweeënzeventig e-mails binnengekomen tijdens het weekend, en zodra het er meer dan vijftig waren, betekende het meestal dat hij de hele week niet voor acht uur ’s avonds thuis zou zijn. Hij begon erdoorheen te wieden en voegde notities toe aan zijn takenlijst die nooit korter scheen te worden, hoe hard hij ook werkte.

Vandaag moest Patrick drugs naar het staatslab brengen. Op zich niets bijzonders, zij het dat het hem vier uur van zijn dag kostte. Hij had een verkrachtingszaak waarvan het eind in zicht kwam nu de dader via jaarboekfoto’s was geïdentificeerd en zijn verklaringen aan justitie konden worden overgedragen. Hij had een zaak over een mobieltje dat door een zwerver uit een auto was gejat. Hij verwachtte de uitslag van een bloedtest in verband met de inbraak in een juwelierszaak. Hij had een hoorzitting in het gerechtshuis. En ook lag de eerste nieuwe aangifte van die dag al op zijn bureau: diefstal van een portefeuille waaruit de

creditcard was gebruikt, en Patrick mocht de sporen natrekken.

Als rechercheur in een klein stadje moest Patrick permanent alle registers opentrekken. In tegenstelling tot rechercheteams in grote steden, waar ze vierentwintig uur hadden om een zaak op te lossen voordat het dossier werd opgeborgen, moest Patrick alles aanpakken dat op zijn bureau terechtkwam en kon hij niet alleen de interessante dingen eruit pikken. Een ongedekte cheque was niet echt spannend te noemen, of een diefstal waarbij de dader werd bestraft met een boete van tweehonderd dollar, terwijl het de belastingbetaler het vijfvoudige kostte om Patrick er een week mee bezig te laten zijn. Maar steeds als hij bedacht dat zijn zaken eigenlijk niet belangrijk waren, kwam hij tegenover een slachtoffer te staan: de wanhopige moeder van wie de portemonnee was gestolen; het bejaarde echtpaar dat van hun pensioengeld was beroofd; de verwarde professor die zijn paspoort was kwijtgeraakt.

Hoop, wist Patrick, was de enige band tussen hemzelf en degene die hulp zocht. Als hij zich niet voor de volle honderd procent inzette, dan zou het slachtoffer altijd een slachtoffer blijven. En daarom had Patrick elke zaak weten op te lossen sinds hij bij de politie in Sterling was komen werken.

Maar toch.

Wanneer hij alleen in bed over zijn leven lag na te denken, dacht hij nooit aan zijn successen en altijd aan zijn mislukkingen. Wanneer hij een afgebrande schuur zag, of een gestolen wagen had gevonden die afgetakeld in het bos was achtergelaten, of wanneer hij een tissue overhandigde aan het snikkende meisje dat bij een afspraakje was verkracht, had hij altijd het gevoel dat hij had gefaald. Hij mocht dan speurder zijn, hij bespeurde pas iets als het te laat was. Alles wat hij in zijn schoot kreeg geworpen, was al kapot. Altijd weer.

Het was de eerste warme dag in maart, zo'n dag dat je denkt dat het nu wel gauw zal dooien en dat het voorjaar om de hoek ligt. Josie zat op de motorkap van Matts Saab die op het leerlingen-

terrein geparkeerd stond, en bedacht dat de zomer dichterbij was dan het begin van het nieuwe schooljaar. Over nog geen drie maanden zou ze in de hoogste klas zitten.

Matt leunde naast haar tegen de voorruit met zijn gezicht naar de zon gericht. ‘Laten we de school vergeten,’ zei hij. ‘Het is veel te mooi weer om de hele dag binnen te zitten.’

‘Als je spijbelt, kom je op de reservebank terecht.’

Die middag ging het staatskampioenschap ijshockey van start, en Matt was rechtsbuitenspeler. Sterling had vorig jaar gewonnen, en ze verwachtten dit jaar opnieuw kampioen te worden. ‘Je komt naar de wedstrijd,’ zei Matt. Het was geen vraag maar een vaststelling.

‘Ga je scoren?’

Matt trok haar grijnzend tegen zich aan. ‘Dat doe ik toch altijd?’ Maar hij had het nu niet over ijshockey, en ze wist dat ze rood werd onder de sjaal rond haar nek.

Ineens voelde ze hagelstenen op haar rug. Ze kwamen allebei overeind en zagen Brady Pryce, een footballspeler, hand in hand lopen met Haley Weaver, de koningin van de school. Haley gooide opnieuw een regen van pennies op hen af. Dat was Sterling High’s manier om een sportman succes te wensen. ‘Geef ze ervan langs vandaag, Royston,’ riep Brady.

Ook hun wiskundeleraar stak het parkeerterrein over met zijn thermosfles en versleten leren aktetas. ‘Hé, meneer McCabe,’ riep Matt. ‘Hoe is het met mijn proefwerk van vrijdag afgelopen?’

‘Gelukkig heb je nog andere talenten waarop je kunt terugvallen, Royston,’ zei de docent, terwijl hij in zijn zak tastte. Hij knipoogde naar Josie toen hij de munten opgooidde, die als sterren uit de hemel op haar schouders neerdaalden.

Dat zal het zijn, dacht Alex, toen ze de inhoud van haar tas weer terugstopte. Ze had een andere handtas meegenomen, dus moest de sleutel die toegang gaf tot de dienstingang van de rechtbank nog thuis liggen. Ze had al talloze keren op de bel gedrukt, maar

kennelijk was er niemand in de buurt om haar binnen te laten.

‘Verdomme,’ mompelde ze, terwijl ze om de plassen gesmolten sneeuw heen liep om haar krokodillenleren hakken niet te ruïneren. Het voordeel van achter het gebouw parkeren was dat dit dan niet hoefde. Ze kon de korte weg via het griffierkantoor naar haar eigen kantoor nemen, en met een beetje geluk was ze dan nog op tijd.

Er stond een lange rij mensen voor de publieksingang, maar de bewakers pikten Alex er meteen uit. Anders dan in het circuit van districtsgerechtshoven, waar je van de ene rechtbank naar de andere ging, zou ze hier acht maanden aan verbonden blijven. De bewakers wenkten haar naar voren, maar omdat ze sleutels bij zich had, een roestvrijstalen thermosfles, en god weet wat er nog meer in haar tas zat, besloot ze de metaaldetectiepoortjes te vermijden.

Het alarm was als een spotlight. Alle ogen in de lobby richtten zich op degene die was betrapt. Met gebogen hoofd haastte Alex zich over de glanzende tegelvloer en gleeed bijna uit. Terwijl ze naar voren struikelde, stak een gedrongen man zijn hand uit om haar in evenwicht te houden. ‘Hé, schat,’ zei hij verlekkerd, ‘mooie schoenen heb je aan.’

Zonder te antwoorden rukte Alex zich los en liep naar het kantoor van de griffier. Hopelijk waren er vandaag geen andere rechters aanwezig. Rechter Wagner was een aardige vent, maar hij had een gezicht als een rotte pompoen. Rechter Gerhardt, een vrouwelijke collega, droeg kleren die ouder waren dan zijzelf. Toen Alex voor het eerst aantrad, leek het haar juist goed dat een betrekkelijk jonge, niet onknappe vrouw als zij het stereotype kwam doorbreken, maar vanochtend was ze er niet meer zo zeker van.

In haar kantoor hees ze zich in haar toga en gunde zich vijf minuten om een kop koffie te drinken en de rol door te nemen. Elke zaak had zijn eigen dossier, maar zaken van recidivisten werden met elastiek bij elkaar gehouden. Soms lieten rechters er meemootjes voor elkaar in achter. Ze sloeg een dossier open en zag

een foto van een broodmagere man met tralies voor zijn gezicht – een signaal van rechter Gerhardt dat dit de laatste kans voor de dader was, en dat hij de volgende keer naar de gevangenis ging.

Ze drukte op de zoemer om de gerechtsbode te waarschuwen dat ze klaar was om te beginnen, en wachtte op het sein: *Allen opstaan. De edelachtbare Alexandra Cormier presideert.* Wanneer Alex een rechtszaal binnenkwam, had ze altijd het gevoel dat ze voor het eerst het podium op moest bij een Broadway-première. Je wist dat er publiek was, je wist dat iedereen naar je keek, en toch was er even het moment dat je geen adem kreeg, dat je niet kon geloven dat ze hier waren om jou te zien.

Alex liep energiek naar binnen en ging achter de rechterstafel zitten. Er waren zeventien tenlasteleggingen voor de ochtend gepland, en de zaal was stampvol. De eerste beklagde werd opgeroepen. Hij schuifelde met afgewende blik naar voren.

‘Meneer O’Reilly,’ zei Alex, en toen hij haar aankeek, herkende ze hem als de man in de lobby. Hij voelde zich duidelijk onbehaaglijk nu hij beseftte met wie hij had geflirt. ‘U bent de heer die me net heeft geholpen, is het niet?’

Hij slikte. ‘Jawel, edelachtbare.’

‘Als u niet had geweten dat ik de rechter was, meneer O’Reilly, zou u dan ook hebben gezegd: “Hé, schat, wat een mooie schoenen heb je aan”?’

De beklagde sloeg zijn ogen neer en woog ongepastheid af tegen eerlijkheid. ‘Waarschijnlijk wel, edelachtbare,’ zei hij ten slotte. ‘Het zijn écht heel mooie schoenen.’

In afwachting van haar reactie werd het stil in de rechtszaal. Alex glimlachte breed. ‘Meneer O’Reilly,’ zei ze, ‘ik ben het helemaal met u eens.’

Lacy Houghton boog zich over het bed en bracht haar gezicht vlak bij dat van haar snikkende patiënt. ‘Je kunt het,’ zei ze streng. ‘Je kunt het, en het gaat je ook lukken.’

Na zestien uur barensood waren ze allemaal uitgeput – Lacy, de aanstaande moeder, en de aanstaande vader die op het kritie-

ke moment tot het besef kwam dat hij overbodig was en dat zijn vrouw haar verloskundige veel harder nodig had dan hem. ‘Ik wil dat je achter Janine gaat staan,’ zei Lacy tegen hem, ‘en haar rug ondersteunt. Janine, ik wil dat je me aankijkt en nog een keer goed perst...’

De vrouw zette haar tanden op elkaar en zette alles op alles in haar poging nieuw leven te scheppen. Lacy leidde het hoofdje van de baby naar buiten en trok de navelstreng er snel overheen zonder het oogcontact met haar patiënt te verliezen. ‘De komende twintig seconden is jouw baby de nieuwste mens op deze planeet,’ zei Lacy. ‘Wil je kennis met haar maken?’

Het antwoord was het gebrul van de laatste, allesomvattende krachtsinspanning, en het resultaat een glibberig, paarsachtig lijfje dat Lacy snel in de armen van de moeder legde, zodat de baby meteen getroost kon worden toen ze voor het eerst in dit leven hilde.

Haar patiënt begon opnieuw te snikken. Maar lieten tranen niet een heel andere melodie horen wanneer de pijn was verdwenen? De kersverse ouders bogen zich over hun kindje. Een gesloten cirkel. Lacy deed een paar stappen terug en keek toe. Ook na een geboorte bleef er genoeg voor een vroedvrouw te doen, maar eerst wilde ze oogcontact met dit wezentje maken. Waar ouders doorgaans opmerkten dat de kleine de kin had van tante Marge of de neus van opa, zag Lacy een wijze, vredige blik in de ogen – acht pond aan louter kansen voor de toekomst. Pasgeborenen deden haar denken aan Boeddha. Hun gezicht straalde goddelijkheid uit. Niet dat het lang zou duren. Wanneer Lacy dezelfde zuigelingen een week later bij hun periodieke controle zag, waren ze veranderd in gewone mensen, hoe klein ook. De goddelijkheid was op de een of andere manier verdwenen, en Lacy vroeg zich dan altijd af wat ermee gebeurd kon zijn.

Terwijl zijn moeder de nieuwste inwoner van Sterling ter wereld bracht, werd Peter Houghton wakker. Zijn vader klopte op de

deur van zijn slaapkamer voordat hij naar zijn werk ging. Beneden stonden een bord en een doos cornflakes voor hem klaar – zijn moeder vergat het nooit, zelfs niet als ze om twee uur in de ochtend werd opgepiept. Er lag ook altijd een briefje bij waarin ze hem een fijne dag op school toewenste. Alsof dat zo eenvoudig was.

Peter sloeg de dekens terug. In pyjama liep hij naar zijn bureau, ging achter zijn computer zitten en logde in op internet.

De woorden op het scherm waren wazig. Hij tastte naar zijn brillenkoker die hij altijd naast de monitor legde. Nadat hij zijn bril had opgezet, liet hij de koker op het toetsenbord vallen. Ineens zag hij iets dat hij nooit meer hoopte te zien.

Hij drukte meteen op CONTROL ALT DELETE, maar zag nog steeds het beeld voor zich, ook toen het scherm zwart was geworden, en zelfs toen hij zijn ogen sloot en begon te huilen.

In een stadje als Sterling kende iedereen elkaar, en zo was het altijd geweest. In bepaalde opzichten gaf het een veilig gevoel – een grote, wijdvertakte familie die van je hield, ook al viel je weleens uit de gratie. Maar soms ook vond Josie het beangstigend, zoals nu, terwijl ze in de kantine in de rij stond achter Natalie Zlenko, een pot van de eerste orde. Lang geleden, toen ze allebei in groep twee zaten, had ze Josie uitgenodigd bij haar thuis te komen spelen en haar overgehaald in de voortuin te plassen. *Ben je helemaal gek geworden*, had haar moeder gezegd toen ze haar kwam ophalen en hen met blote billen boven de narcissen gehurkt zag. Zelfs nu, vele jaren later, kon Josie niet naar Natalie Zlenko met haar stekeltjehaar en eeuwige fotocamera kijken zonder zich af te vragen of Natalie er ook nog steeds aan dacht.

Achter Josie stond Courtney Ignatio, het mooiste meisje van Sterling High. Met haar honingblonde haar dat als een zijden sjaal over haar schouders hing en haar heupjeans van Fred Segal had ze een stoet van klonen om zich heen verzameld. Courtney had een fles water en een banaan op haar dienblad. Josie een bord frietjes. Het was de tweede pauze en ze was uitgehongerd, zoals haar moeder al had voorspeld.

‘Hé,’ zei Courtney, zo luid dat Natalie het kon horen. ‘Kun je tegen die *vagitariër* zeggen dat ze ons voor moet laten gaan?’

Natalie werd vuurrood en drukte zich tegen de saladebar aan zodat Courtney en Josie langs haar heen konden.

Elke keer dat ze de kantine binnenkwam, had Josie het gevoel dat ze verschillende species in hun natuurlijke habitat observeerde. Je had de uitslovers die over hun leerboeken gebogen zaten en lachten om wiskundegrappen die je niet eens *wilde* begrijpen. Daarachter zaten de artistieke types die gekruide sigaretten rookten en strips tekenden in de marge van hun collegeblocs. Achterin zaten de buitenstaanders die zwarte koffie dronken terwijl ze op de bus wachtten die hen voor de middaglessen naar de technische school drie stadjes verderop zou brengen. Dan waren er nog de druggies die om negen uur ’s ochtends al onaanspreekbaar waren. En muurbloempjes als Natalie en Angela, die noodgedwongen vriendinnen waren geworden omdat niemand ze zag staan.

De klik waar Josie bij hoorde, nam twee tafels in beslag, niet omdat ze met zovelen waren, maar omdat ze zoveel ruimte opeisten. Emma, Maddie, Haley, John, Brady, Trey, Drew. Josie wist nog dat ze al die namen door elkaar haalde toen ze aansluiting bij de groep zocht. Zo inwisselbaar waren ze allemaal.

Ze leken ook op elkaar. De jongens droegen kastanjebruine ijs-hockeyshirts, en hadden hun pet achterstevoren op, waarbij een pluk haar over hun voorhoofd viel. De meisjes waren getrouwe kopieën van Courtney. Josie had zich onopvallend tussen hen kunnen voegen omdat ze ook op Courtney leek. Haar krullende haar was sluijk geföhnd en ze droeg hakken van zes centimeter hoog, ook als er nog sneeuw lag. Als ze vanbuiten dezelfde leek, was het makkelijker te negeren dat ze niet wist hoe ze zich vanbinnen voelde.

‘Hoi,’ zei Maddie, toen Courtney naast haar ging zitten.

‘Hoi.’

‘Heb je het gehoord van Fiona Kierland?’

Courtneys ogen lichtten op. ‘Die waarvan de ene tiet groter is dan de andere?’

‘Nee, dat is Fiona de tweedejaars. Ik heb het over Fiona de eerstejaars.’

‘Die altijd een doos tissues bij zich heeft vanwege haar allergietjes?’ zei Josie, terwijl ze bij hen ging zitten.

‘Of niet,’ zei Haley. ‘Mogen jullie raden wie is weggestuurd wegens cokesnuiven om te gaan afkicken.’

‘O my God,’ zei Courtney.

‘Ik bedoel maar.’

‘Hoi.’ Matt ging in de stoel naast Josie zitten. ‘Waar bleef je nou?’

Ze draaide zich naar hem om. Aan deze kant van de tafel zaten de jongens propjes te vouwen en over het eind van het skiseizoen te praten. ‘Hoe lang denk je dat de piste in Sunapee nog open blijft?’ vroeg John, en hij schoot een prop naar een joch dat aan een tafel verderop in slaap was gevallen.

De jongen had vorig jaar facultatieve lessen in gebarentaal gevolgd, net als Josie. Zijn mond stond wijd open terwijl hij sliep, en met zijn magere gespreide ledematen had hij iets van een langpootmug.

‘Mis, loser,’ zei Drew. ‘Als Sunapee dichtgaat, kunnen we nog altijd naar Killington. Daar hebben ze sneeuw tot zeg maar augustus.’ Zijn prop belandde in het haar van de jongen.

Derek. Hij heette Derek.

Matt keek naar Josies frietjes. ‘Die ga je toch zeker niet opeten?’

‘Ik sterf van de honger.’

Hij kneep in haar middel. Het was een kritisch gebaar. Josie keek naar haar bord. Tien seconden geleden was het water haar in de mond gekomen bij de goudbruine, heerlijk ruikende frietjes. Nu zag ze alleen de vetvlekken op het kartonnen bord.

Matt pakte een handje frieten en schoof het bord door naar John, die een propje naar de slapende jongen schoot dat recht in zijn open mond terechtkwam. Met een benauwd gesputter werd Derek wakker.

‘Raak!’ John sloeg een high-five met Drew.

Derek spuugde in zijn servet en wreef over zijn mond. Hij keek om zich heen om te zien of iemand naar hem keek. Ineens herinnerde Josie zich een teken van haar gebarentaallessen, waarvan ze bijna alles weer vergeten was. Een vuist die in een cirkel over het hart werd bewogen, betekende *Het spijt me*.

Matt boog zich naar haar toe en kuste haar hals. ‘We gaan er-
vandoor.’ Hij trok haar overeind en draaide zich om naar zijn vrienden. ‘Tot straks,’ zei hij.

De gymzaal van Sterling High bevond zich op de eerste verdieping, boven wat het zwembad zou zijn geweest als de vergunning was rondgekomen toen de school nog in het ontwerpstadium was. Daarvoor in de plaats kwamen drie klaslokalen waar voortdurend het gebonk van rennende voeten en het gestuiter van ballen te horen waren. Michael Beach en zijn beste vriend Justin Friedman, beiden eersteklassers, zaten aan de zijlijn in de zaal, terwijl hun sportleraar voor de honderdste keer de techniek van het dribbelen uitlegde. Het was verspilde moeite. Kinderen in deze groep waren óf zo bedreven als een Noah James, óf ze waren als Michael en Justin, die alles van Elvis wisten en *home run* definiëerden als iets wat je na school deed om te voorkomen dat je in je ondergoed aan een kleerhaak werd opgehangen. Met gekruiste benen luisterden ze naar het gepiep van coach Spears’ witte gympen terwijl hij van de ene kant van de zaal naar de andere rende.

‘Wedden dat ik als laatste in een team word gekozen?’ mompelde Justin.

‘Konden we hier maar weg,’ zei Michael. ‘Misschien krijgen we een brandoefening.’

Justin lachte. ‘Of een aardbeving.’

‘Een moesson.’

‘Een sprinkhanenplaag!’

‘Een terroristische aanslag!’

Ze zagen twee sneakers voor zich tot stilstand komen. Coach Spears keek met over elkaar geslagen armen op hen neer. ‘Kunnen jullie me vertellen wat er zo leuk is aan basketbal?’

Michael keek even naar Justin, en toen naar de coach. ‘Ik zou het niet weten,’ mompelde hij.

Na haar douche maakte Lacy Houghton een beker groene thee voor zichzelf en slenterde op haar gemak door het huis. Toen de kinderen klein waren en zij overstelpt was met werk, vroeg Lewis weleens wat hij kon doen om haar taak te verlichten. Gezien Lewis’ baan was het haar ironisch voorgekomen. Hij was docent aan Sterling College en gespecialiseerd in de economie van het geluk. Ja, dat was inderdaad een studierichting, en ja, hij was expert op dat gebied. Hij had seminars gegeven en artikelen geschreven, en hij was geïnterviewd door CNN over de effecten van geluk en succes volgens de financiële meetlat. En toch kon hij niet bedenken wat Lacy gelukkig zou maken. Wilde ze eens lekker uit eten? Naar de pedicure? Een dutje doen? Maar toen ze hem vertelde waar ze werkelijk naar verlangde, begreep hij er niets van. Ze wilde helemaal alleen zijn in haar eigen huis zonder dat ze iets dringends te doen had.

Ze deed de deur van Peters slaapkamer open en zette haar beker op de ladekast zodat ze zijn bed kon opmaken. *Wat heeft het voor zin*, zei Peter altijd wanneer ze hem opdroeg het zelf te doen. *Over een paar uur maak ik er toch weer een zootje van.*

Ze kwam zelden in Peters kamer wanneer hij er niet was. Misschien had ze daarom het gevoel dat er iets niet klopte, dat er iets essentieels ontbrak. Eerst dacht ze dat de kamer zo leeg leek door Peters afwezigheid, toen beseftte ze dat de computer – met z’n gestage gezoem en altijd parate scherm – was uitgezet.

Ze trok de lakens recht, legde de spreid eroverheen en schudde de kussens op. Op de drempel bleef ze even voldaan staan. Peters kamer zag er weer keurig uit.

Zoe Patterson vroeg zich af hoe het was om een jongen met een beugel te kussen. Niet dat ze het in de nabije toekomst zag gebeuren, maar ze vond dat ze er rekening mee moest houden voor het geval dat het moment zich onverwacht aandiende. Eigenlijk

vroeg ze zich af hoe het zou zijn om welke jongen dan ook te kussen, ook als hij geen hulpmiddelen voor zijn gebit nodig had, zoals zij. En was er een beter moment om je gedachten af te laten dwalen dan tijdens die stomme wiskundeles?

Meneer McCabe, die zichzelf de leukste leraar ter wereld vond, stond zijn nummer weer op te voeren. ‘Dus, twee jongens staan in de rij voor de lunch. Zegt de ene tegen de andere: “Ik heb geen geld! Wat moet ik doen?” Zegt zijn vriend: “ $2x + 5!$ ”

Zoe keek naar de klok. Ze telde mee met de secondewijzer tot het exact 9:50 was en liep toen naar voren om meneer McCabe een briefje te overhandigen. ‘Orthodontie,’ las hij hardop. ‘Ja, ja. Kijk maar uit dat je mond niet wordt dichtgenaaid, meisje Paterson. De vriend zegt dus: “ $2x + 5.$ ” Een binomium, ja? Bie van bietjes, no van nootjes...’

Zoe trok haar rugzak over haar schouders en liep het klaslokaal uit. Haar moeder zou om tien uur met de auto voor de school staan, en omdat er nergens parkeerruimte was, zou ze geen seconde willen wachten. Zoe’s voetstappen weerkaatsten in de verlaten gangen. Het was alsof ze zich in de buik van een walvis voortbewoog. Ze ging het kantoor van de secretaresse binnen om zich af te melden en rende naar buiten.

Het was warm genoeg om haar jack los te ritsen en aan de zomer te denken, aan vakantie, aan de tijd dat haar beugel voorgoed zou worden weggehaald. Stel dat ze een jongen kuste die geen beugel had, zou ze dan in zijn tandvlees snijden? Iets zei haar dat als je een jongen liet bloeden hij je niet nog eens wilde ontmoeten. Maar als hij ook een beugel had, zoals die blonde jongen uit Chicago die net op school was gekomen en voor haar zat bij Engels? (Niet dat ze hem leuk vond of zo, maar toen hij zich omdraaide om haar proefwerk terug te geven, had hij het net iets te lang vastgehouden...) Zouden ze aan elkaar vast komen te zitten en naar Eerste Hulp moeten worden gebracht? Was dat niet verschrikkelijk vernederend?

Zoe gleed met haar tong over de metalen afrasteringen in haar mond. Misschien kon ze een tijdje naar een klooster.

Ze zuchtte en probeerde tussen de stroom passerende auto's haar moeders groene Explorer te ontdekken.

Op dat moment hoorde ze een explosie.

Patrick wachtte in zijn ongemarkeerde politieauto voor een rood stoplicht voordat hij de snelweg kon oprijden. Op de passagiersstoel naast hem lag een papieren zak met een buisje cocaïne. De dealer die bij de school was gearresteerd, had toegegeven dat het cocaïne was, en toch moest Patrick zijn halve dag verspillen door het naar het staatslab te brengen, zodat iemand in een witte jas hem kon vertellen wat hij al wist. Hij draaide aan de volumeknop van de politieradio en hoorde dat de brandweer naar de school was gestuurd vanwege een explosie. Het zou de boiler wel zijn. Die school was zo oud dat de ingewanden het vroeg of laat moesten begeven. Hij probeerde zich te herinneren waar de boiler in Sterling High zich bevond en hoopte dat er niemand gewond was geraakt.

Schoten gelost...

Het licht sprong op groen, maar Patrick verroerde zich niet. Het kwam zo zelden voor dat in Sterling vuurwapens werden gebruikt dat hij zich op de berichtgeving concentreerde voor nadere informatie.

... op Sterling High...

De stem op de radio werd gehaaster, intenser. Patrick manoeuvreerde de wagen rechtsomkeert en reed met zwaailichten terug in de richting van de school. Andere stemmen klonken door, van agenten die hun positie meldden. De dienstdoende chef die mankracht probeerde te coördineren, riep de hulp in van de bureaus Hanover en Lebanon. Een wirwar van stemmen in krakende, afgekapte mededelingen waar hij niets wijzer van werd.

Signaal 1000, zei de stem op de politiezender. *Signaal 1000*.

Patrick had in zijn carrière als rechercheur die oproep maar twee keer eerder gehoord. De eerste keer was in Maine, toen een wanhopige huisvader een politieman had gegijzeld. De tweede keer was in Sterling bij een bankoverval die vals alarm bleek te

zijn. *Signaal 1000* betekende dat iedereen onmiddellijk van de zender af moest om die vrij te houden voor nooduitzendingen. Dat betekende dat het nu niet om routinezaken ging.

Dit was een kwestie van leven en dood.

Het was chaos. Leerlingen die de school uit renden en gewonden vertrapten; een jongen die een bord tegen een bovenraam drukte waarop HELP ONS! was geschreven; meisjes die snikkend in elkaars armen stonden. Chaos was bloed dat roze kleurde in de smeltende sneeuw. Chaos was binnendruppelende ouders die tot een lange stroom aangroeiden en vervolgens tot een kolkende rivier die de namen van hun vermiste kinderen schreeuwden. Chaos was een tv-camera in je gezicht, te weinig ambulances, te weinig agenten, geen plan hebben wanneer de wereld die je kende was ingestort.

Patrick parkeerde half op de stoeprand en griste zijn kogelvrije vest van de achterbank. Hij voelde de adrenaline door zijn aderen pompen en zijn zintuigen scherper worden. Midden in het gewoel stond O'Rourke met een megafoon. 'We weten nog niet waar we mee te maken hebben,' zei O'Rourke. 'De SOU is onderweg.'

De Special Operations Unit kon Patrick gestolen worden. Tegen de tijd dat het SWAT-team was gearriveerd, konden er nieuwe schoten en slachtoffers zijn gevallen. Hij trok zijn pistool. 'Ik ga naar binnen.'

'Dat doe je verdomme niet. Dat is tegen het protocol.'

'Voor deze situatie bestaat geen protocol,' snauwde Patrick. 'Later kun je me de zak geven.'

Terwijl hij de trap naar de school op rende, was hij er zich vaag van bewust dat twee andere agenten de bevelen van hun superieur eveneens negeerden en Patrick volgden. Hij stuurde ze elk een andere gang in, en zelf perste hij zich door de dubbele deuren naar voren tussen leerlingen die elkaar verdrongen om buiten te komen. De alarminstallaties loeiden zo oorverdovend dat Patrick de schoten er nauwelijks bovenuit hoorde. Hij greep een

langs rennende jongen bij de kraag. ‘Wie is het?’ schreeuwde hij. ‘Wie is er aan het schieten?’

De jongen schudde sprakeloos zijn hoofd en rukte zich los. Patrick zag hem als een bezetene de gang uit rennen en naar buiten vluchten.

Leerlingen stroomden aan beide kanten langs hem heen alsof hij een steen in een rivier was. Rook brandde in zijn ogen. Patrick hoorde opnieuw staccato schoten en moest zich inhouden er niet blindelings op af te rennen. ‘Met hoeveel zijn ze?’ riep hij tegen een wegvluchtend meisje.

‘Weet ik niet...’

De jongen naast haar draaide zich even om en keek Patrick angstig aan. ‘Het is een leerling... Hij schiet iedereen overhoop.’

Patrick wist genoeg. Als een stroomopwaarts zwemmende zalm wurmde hij zich door de vloedgolf heen. De vloer was bezaaid met patroonhulzen. Plafondtegels waren weggeschoten, en een dunne, grijze stoflaag bedekte de lichamen die op de grond lagen. Patrick negeerde dit alles, zoals hij alles negeerde wat jarenlange ervaring hem had geleerd: nooit langs deuren rennen waarachter zich een dader kan schuilhouden, maar altijd elke ruimte verkennen. In plaats daarvan werd hij voortgedreven met zijn wapen in de aanslag, en hij voelde zijn hart bonken in elke vezel van zijn lichaam. Later zou hij zich dingen herinneren die hij op dat moment niet direct in zich opnam omdat hij er geen tijd voor had: de dekplanken van de verwarmingsbuizen die waren losgetrokken zodat leerlingen zich in de kruipruimte konden verbergen; de schoenen die ze bij het vluchten hadden verloren; de morbide plaats-delictschetsen op de vloer bij de biologie-lokale waar leerlingen bij wijze van opdracht de omtrek van hun eigen lichaam hadden moeten tekenen.

Hij rende de gangen door die steeds op elkaar uit leken te komen. ‘Waar?’ snauwde hij elke keer dat hij een vluchtende leerling passeerde – zijn enige kompas. Hij zag bloedsporen en gekromde lichamen liggen, maar bleef er niet bij stilstaan. Hij stormde de hoofdtrap weer op, en op het moment dat hij boven

was, hoorde hij het gekraak van een deur. Met een ruk draaide hij zich om en richtte zijn pistool, toen een jonge lerares met haar handen omhoog op haar knieën viel. Achter haar zag hij nog twaalf witte, angstige gezichten. Hij rook de stank van urine.

Hij liet zijn wapen zakken en wenkte haar naar de trap. ‘Weg,’ beval hij, maar hij wachtte niet om te kijken of ze ook gingen.

Om de volgende hoek gleed hij uit over een bloedplas, en hoorde opnieuw een schot, nu van dichtbij. Hij zwaaide de deuren naar de gymzaal open en zag het vijftal lichamen op de vloer, de omgevallen baskets, de ballen tegen de overliggende muur – maar geen schutter. Hij wist dat hij de verste uithoek van Sterling High had bereikt. Dat betekende dat de schutter zich hier ergens verborgen hield, of dat hij ongemerkt langs hem heen was gekomen... en hem nu in deze zaal misschien in een hoek had gedreven.

Patrick draaide zich om naar de ingang, en hoorde opnieuw een schot. Hij rende naar een deur die de zaal uit leidde en die hem niet eerder was opgevallen. Hij kwam in een kleedkamer met witte tegels tegen de muren en op de vloer. Hij keek omlaag, zag de waaier van bloed, en hield zijn pistool in de aanslag tegen de muur bij de hoek.

Achter in de ruimte lagen twee roerloze lichamen. Dichter bij Patrick was een jongen naast de rij garderobekastjes weggekropen. Hij droeg een bril met een dun metalen montuur dat scheef op zijn neus stond, en zat hevig te trillen.

‘Alles oké met je?’ fluisterde Patrick, die zijn positie niet aan de schutter prijs wilde geven.

De jongen knipperde met zijn ogen.

‘Waar is hij?’ vroeg Patrick geluidloos.

De jongen trok een pistool onder zijn dij vandaan en zette de loop tegen zijn hoofd.

Even was Patrick als verlamd. ‘Geen beweging!’ schreeuwde hij, zijn eigen pistool op de jongen richtend. ‘Laat dat wapen vallen of ik schiet!’ Het zweet droop over zijn rug en zijn voorhoofd. Hij kromde zijn handen om de kolf, vastbesloten om de jongen met kogels te doorzeven als het moest.

Patrick liet zijn wijsvinger al over de trekker glijden toen de jongen zijn vingers spreidde. Het wapen viel kletterend op de tegelvoer.

Patrick sloeg onmiddellijk toe. Een van de twee andere agenten – die Patrick niet eens achter zich aan had zien komen – pakte het vuurwapen op. Patrick smet de jongen op zijn buik, en met zijn knie in zijn rug gedrukt sloeg hij hem in de boeien. ‘Ben je alleen? Wie is er bij je?’

‘Alleen ik,’ kreunde de jongen.

Het duizelde Patrick en zijn hart ging razend tekeer, maar toch hoorde hij vaag een agent in zijn zender zeggen: ‘*Sterling hier. We hebben iemand gearresteerd. We weten niet of er meer schutters zijn.*’

Even onverwacht als het was begonnen, was het weer voorbij – voor zover iets als dit ooit voorbij kon zijn. Patrick wist niet of er boobytraps of bommen in de school waren verborgen. Hij wist niet hoeveel slachtoffers er waren. Hij wist niet hoeveel gewonden Dartmouth-Hitchcock Medical Center en Alice Peck Day Hospital konden herbergen. Hij wist niet wat hij aan moest met zo’n gigantische plaats delict. De lont was uit het kruitvat, maar tegen welke prijs? Patrick begon over zijn hele lijf te trillen. Voor al die leerlingen, ouders en burgers was hij vandaag opnieuw te laat gekomen.

Hij liep een paar passen naar voren en zonk toen op zijn knieën, voornamelijk omdat zijn benen het begaven, maar hij deed alsof hij de twee lichamen achter in de ruimte wilde inspecteren. Vaag was hij zich ervan bewust dat de schutter de kleedkamer werd uitgesleurd naar een wachtende patrouillewagen beneden. Hij keek niet naar hem om, maar concentreerde zich op het lichaam dat voor hem lag.

De jongen droeg een ijshockeytenue. Er lag een bloedplas bij zijn middel en hij had een schotwond in zijn voorhoofd. Patrick pakte de honkbalpet die een paar centimeter verder lag en waarop de woorden STERLING IJSHOCKEY waren geborduurd. Hij draaide hem rond in zijn handen. Een onvolmaakte cirkel.

Het meisje lag met haar gezicht naar beneden. Er kwam bloed van onder haar slaap. Ze had niets aan haar voeten en haar teennagels waren felroze gelakt, net als Tara bij Patrick had gedaan. Het trof hem diep. Dit meisje, net als zijn peetdochter en miljoenen andere kinderen in dit land, was vandaag opgestaan en naar school gegaan. Ze had nooit kunnen vermoeden dat ze in gevaar zou komen. Ze vertrouwde erop dat volwassenen, leraren en schoolhoofden voor haar veiligheid zouden zorgen. Daarom droegen alle docenten sinds 11 september een naamplaatje en waren de schooldeuren overdag afgesloten. Er werd altijd verondersteld dat de vijand een buitenstaander was, niet iemand die naast je in de klas zat.

Ineens bewoog het meisje zich. ‘Help... me...’

Patrick knielde naast haar neer. ‘Ik ben bij je,’ zei hij, en hij raakte haar heel voorzichtig aan. ‘Het komt allemaal goed.’ Hij draaide haar iets om en zag dat het bloed uit een snee in haar hoofd kwam, en niet van een schotwond zoals hij aanvankelijk dacht. Hij liet zijn handen over haar ledematen glijden. Hij bleef tegen haar mompelen, woorden die er weinig toe deden, maar die haar lieten weten dat ze niet meer alleen was. ‘Hoe heet je, lieverd?’

‘Josie...’ Ze probeerde rechtop te gaan zitten. Patrick manoeuvreerde zijn lichaam strategisch tussen haar en de jongen in. Ze was waarschijnlijk al in shock, en hij wilde het niet erger maken. Ze raakte haar voorhoofd aan. Toen ze haar hand terugtrok en het bloed aan haar vingers zag, vroeg ze angstig: ‘Wat... is er gebeurd?’

Hij had moeten wachten tot de ambulance haar kwam halen. Hij had via de radio om hulp moeten vragen. Maar in plaats daarvan tilde hij Josie in zijn armen. Hij droeg haar de kleedkamer uit en haastte zich naar beneden en naar buiten, alsof hij niet alleen haar maar ook zichzelf zou kunnen redden.